Schönfinkel (1924)
− Doel van het artikel: reductie v/h aantal primitieve noties v/d 1e orde logica; later wordt het doel: eliminatie v gebonden variabelen
− Crux: S. gebruikt functies als argumenten.
− Functies zijn altijd 1 plaatsig (dus tweeplaatsig wordt een 1 plaatsige functie met een functie als waarde)
− Er is maar 1 operatie: toepassing v/e functie o/e argument
− Er zijn 3 specifieke functies: U (exclusiviteit), C (constante functie), S (fusie)
− Deze 3 functies kunnen weer gereduceerd worden tot 1 functie: J
− met de axiomatisering v deze versie v 1e orde logica ontstaat een probleem omdat je je in verz. leer begeeft (hoewel eliminatie v gebonden variabelen ook kan zonder dat dat gebeurt)
(− Joost vraagt zich af wat het doel is v zo'n reductie en waar de noties U C S vandaan komen)

Hilbert (1925)
− Artikel is een presentatie v zijn ideeën in 2 delen: 1. Ideeën over grondslagen v/d wiskunde 2. Poging tot bewijs v continuüm hypothese
(− Vooral het 1e deel zou interessant kunnen zijn voor de filosofen)

Von Neumann (1925)
− Geeft een nieuwe axiomatisering v verz. leer, aangezien Zermelo op sommige punten contra−intuïtief is
− Innovatie: sets en classes, ultimate classes (maar géén ultimate sets)
− Basisnotie: functie
(− Vreemd idioom)
− Voordeel: eindig axiomatiseerbaar

Kolmogorov (1925)
− Link tussen intuïtionisme en werk in grondslagen v/d wiskunde vanwege anticipatie op toekomstige ontwikkelingen
− Bespreekt twee formele systemen: B Brouwer en H Hilbert
− Doel: bewijzen dat klassieke wiskunde vertaald kan worden in intuïtionistische
− 'n Aantal resultaten schijnen veelbelovend te zijn
(− Er is even discussie of dit werk filosofisch relevant is)

Finsler (1926)
− Voorloper Gödels onvolledigheid
− Geeft voorbeeld v onware propositie die onbeslisbaar is
− Introduceert onderscheid formeel−conceptueel
− Geeft later unieke (?) reactie op Gödels resultaat

Brouwer (1927)
− Introduceert intuïtionistische verz. leer (& point−set topology & analysis)
− Bewijst o.a. bar theorem & fan theorem
− Interpreteert kwantificatie over rijtjes als oneindig voortdurende rij keuzes die op den duur aan wetten zouden kunnen voldoen (voorgaande posities zijn de enige manier om de volgende posities te bepalen)
(− Misschien zijn rijtjes nodig om een bepaald klassiek resultaat te behalen en moeten nu die rijtjes geïnterpreteerd worden?)

Hilbert (1927)
− Vervolg op Hilbert (1925)

− Introduceert Hilbert’s formele systeem (zoals we dat zagen in Logische technieken)
− Bespreekt aantal kritiekpunten v collega’s

(Weyl (1927)
− Hangt qua discussiematerie samen met vorige en m.n. volgende artikel en wordt daarom niet echt besproken tijdens deze bijeenkomst
− Weyl sloot zich bij Brouwer aan qua mathematisch programma en opvattingen, Hilbert reageerde in lezing (Hilbert (1927)?) en Weyl reageerde in deze commentaren
− Beperkte geschiedenis v/d discussie:
Poincaré: metamathematische inductie (dus v/h denken), kan niet gerechtvaardigd worden (en zeker niet met mathematische inductie
Hilbert e.a.: onderscheid contentual induction vs formal induction proper, waarbij de eerste niet voorbij het concrete geval gaat en dus eigenlijk helemaal geen echte inductie is (en dus geen rechtvaardiging behoeft)
Weyl: object v contentual induction is vaak niet meer concreet; cont. ind. heeft een hypothetisch generaliserend karakter
Hilbert: in metamathematica is geen math. inductie nodig want men maakt gebruik v/h paradigmatisch geval
− Dit geldt niet voor geconstrueerde objecten, zoals formules
− Methode v paradigmatisch geval betekent alleen introductie rijtjes universele kwantoren, math. inductie bevat ook rijtjes existentiële kwantoren en universele kwantoren, dus methode v paradigm. geval is zwakker dan math. inductie
− Tijdens volgende bijeenkomst zullen we dit en het volgende artikel uitgebreider bespreken)